

ΒΗΜMagazino

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΜΕ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ
ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ
INDIE ROCK

Γ
ΙΟΑΝΝΑ
Κ
Α

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΟΥΛΟΦ ΠΑΛΜΕ ΑΝΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ 33 ΧΡΟΝΙΑ Σ. 12

ΠΡΟΣΩΠΑ Ι. ΣΟΥΦΛΙΑ, ΑΝΓΕΛΟ ΚΡΙΤΙΚΟΣ, Ν. ΚΟΥΡΗ Σ. 16, 26, 34

ΤΑΞΙΔΙΑ ΠΑΡΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΦΗΣ Σ. 28, 18

ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΙΚΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΦΩΣ

Η ελληνικής καταγωγής δημιουργός και ερμηνεύτρια που έχει εντυπωσιάσει τα διεθνή μουσικά media μιλάει για τις ρίζες της, για τις πνευματικές της ανησυχίες και για το σόλο δισκογραφικό ντεμπούτο της.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ ΓΚΙΑΣΟΝ

Η Ιωάννα Γκίκα είναι μια θάλασσα. Ένα αερικό που πλανάται πάνω από αυτήν με μια ιδιότυπη αλληλοπεριχώρηση. Τη θωρεί. Η μία αφουγκράζεται την άλλη σε αέναο χορό μεταμόρφωσης. Βουτά και ανιχνεύει τα βάθη, ιππεύοντας με κάλλος τα κύματά της, ταξιδεύοντας πάντα για νέους τόπους. Οι σίχοι της είναι ποιήματα, η μουσική της απόπειρα υπέρβασης του παντοτινού άγους του παρόντος, η φωνή της η στενάζουσα ψυχή που διψά να δροσιστεί εκεί, κοντά στη θάλασσα. Το γαλήνιο απόσταγμα της δουλειάς της – ποίηση, σύνθεση και ερμηνεία – είναι μια μουσική ονειρική, η οποία πηγάζει από τη μεγάλη εσωτερική φουρτούνα μιας ψυχής που βρίσκεται σε συνεχή αναζήτηση.

«Thalassa» βάπτισε λοιπόν και το εφетινό πρώτο της σόλο άλμπουμ, έχοντας διεισδύσει τα τελευταία χρόνια στο στερέωμα της indie μουσικής με τον ψαγμένο στίχο και ήχο ως lead singer του ντουέτου με τον Leopold Ross στο ροκ συγκρότημα Io Echo. Η τύχη φέρνει έτσι τα πράγματα, όπως μας λέει σε αποκλειστική συνέντευξη στο BHMAGAZINO, ώστε σε μια περίοδο τριπλού πένθους να κάνει ένα μακρινό ταξίδι στην πατρίδα που είχε επισκεφθεί αρκετές φορές. Μία από τις πρώτες αναμνήσεις της ήταν όταν έκλεισε τα επτά της χρόνια, στο Κιβέρι Αργολίδας, απέναντι από το Ναύπλιο, με εξαδέλφια και παιδιά του χωριού να της χαρίζουν ένα στρογγυλό κολιέ με ένα λιοντάρι, που είναι και το ζώδιό της. Θυμάται, λέει, ακόμη μια αίσθηση απόλυτης χαράς και ελευθερίας.

Η επιστροφή στον τόπο των προγόνων, μητέρας και πατέρα, τη φέρνει αντιμέτωπη με μια πατρίδα σε βαθιά κρίση και η επαφή μαζί της τη σιγματίζει. Μπαίνει στους σίχους της σε μια στιγμή που δύο πένθη σμίγουν, εκείνο της Ελλάδας από την οικονομική, κοινωνική και ηθική καταστροφή και το δικό της από την απώλεια ενός λατρεμένου πατέρα, που ήταν, όπως μας λέει, συνάμα «ο

καλύτερός μου φίλος, σπουδαίος επιστήμονας και επιχειρηματίας και η μεγαλύτερη επιρροή στη ζωή μου», και ενός αγαπημένου πατριού, ο οποίος ως πρεσβευτής πήρε την οικογένεια στην Αυστραλία και στην Ινδονησία – εκεί όπου η ίδια γνώρισε την αντίληψη της Ανατολής για τη ζωή που αποδέχεται το σκοτεινό και μαγεύτηκε. Παράλληλα, υπήρξε και η έντονη αίσθηση απώλειας από το τέλος μιας σχέσης. Το πρώτο τραγούδι του «Thalassa», με τίτλο «Roseate», αποτυπώνει τις έντονες ψυχικές διεργασίες κατά τις οποίες βρίσκει άγκυρα και στήριγμα στις ελληνικές της ρίζες: «Αντίο/ Στην ενδοχώρα ταξίδεψα μα τα αγάλματα να πέφτουν είδα/ Αναμορφώνοντας το χρυσό ξημέρωμα/ Απαράλλακτα κάποια πράγματα/ Μα τα μνημεία αφανισμένα./ Τα τείχη που οι γεννήτορές μας έχτισαν/ Έχουν πλέον διαλυθεί/ Μα δεν μπορώ να τα αποχωριστώ./ Ω Θεέ μου!/ Νέα σχέδια/ Δεκαώροφα έγιναν, κι εγώ/ Είδα αγγέλους σε δυσθεώρητα ύψη./ Σχεδόν τους άγγιξα, παραλίγο».

Το παιχνίδι σκότους και φωτός

Τη μουσική της διατρέχει μια μανιχαϊστική αντίληψη της ζωής ως αέναου παιγνίου σκότους και φωτός. Είναι η σκοτεινή ιέρεια της indie, ενός κύκλου μικρότερων ανεξάρτητων εταιρειών που μεγαλώνει αφού στις μεγάλες δεν υπάρχει χώρος για την ψαγμένη και ενίοτε οιονεί φιλοσοφική χροιά των στίχων και για τις πιο πρωτοποριακές αναζητήσεις της μουσικής όπως αυτές της Γκίκα. Αλλά είναι και Πυθία που μπορεί και βλέπει ένα βήμα μπροστά και κάνει τους χρησμούς της στίχο. Οι αλληπάλληλες εναλλαγές ρυθμού και υφής του ηλεκτρονικού ήχου από γαλήνιο και απαλό σε φρενήρη σε κάνουν να παρακολουθείς ακουστικά την κάθε μεταλλαγή αποσβολωμένος.

Αμέσως το «Thalassa» συνεπήρε τα σημαντικότερα έντυπα και τους πιο αξιοσέβαστους μουσικοκριτικούς της Αμερικής. Δεν είναι και η πρώτη φορά άλλωστε. Όταν η Γκίκα τραγούδησε στο παγκοσμίου φήμης μουσικό φεστιβάλ Coachella της Καλιφόρνιας το 2013, όπου εμ-

**Πάντα με
τραβούσαν τα
σκοτεινά και
συναισθηματικά
πράγματα. Νομίζω
πολλοί άνθρωποι
απωθούν το
σκοτάδι. Ακόμη και
όταν ήμουν μικρή
με προσέλκυε όσο
και το φως**

ΠΟΙΟΣ ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΟΥΛΟΦ ΠΑΛΜΕ;

Η ανεξιχνίαστη δολοφονία του σουηδού πολιτικού στοιχειώνει τη χώρα-πρότυπο του ευρωπαϊκού Βορρά εδώ και πάνω από τρεις δεκαετίες.

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Στις 23.21 της 28ης Φεβρουαρίου 1986 ένας ψηλός γεροδεμένος άνδρας με σκούρο παλτό πλησιάζει ένα ζευγος μεσηλίκων που περπατά στην οδό Σβεαβέγκεν στο κέντρο της Στοκχόλμης έχοντας μόλις βγει από τον κινηματογράφο «Grand». Αγγίζει τον άνδρα στον ώμο και στη συνέχεια τραβά ένα όπλο και τον πυροβολεί στην πλάτη. Μια δεύτερη σφαίρα τραυματίζει τη γυναίκα, επίσης στην πλάτη. Αφού στέκεται για μερικά δευτερόλεπτα πάνω από το θύμα προκειμένου να επιβεβαιώσει ότι δεν χρειάζεται χηριστική βοήθεια, ο δράστης απομακρύνεται ήρεμα προς την οδό Τουνελγκάταν. Ένας ανελκυστήρας ή 89 σκαλοπάτια τη συνδέουν με μια οδό σε ανώτερο επίπεδο. Ο άγνωστος ανεβαίνει τα σκαλοπάτια ψύχραιμα, προσπερνά διόμορφους ανθρώπους που εκμεταλλεύονται το βράδυ της Παρασκευής για την έξοδό τους και αργότερα θα δυσκολευθούν ιδιαίτερα να δώσουν μια ακριβή περιγραφή του, φτάνει στην οδό Νταβίντ Μπαγκάρες Γκάτα και χάνεται οριστικά από την ιστορία. Στο μεταξύ, μέσα σε έξι λεπτά στον τόπο του εγκλήματος έχουν καταφθάσει η Αστυνομία και ασθενοφόρο. Ο αστυνομικός Γκέστα Σέντερστρεμ προσπαθεί να ηρεμήσει τη γυναίκα που βρίσκεται σε κατάσταση αλλοφροσύνης. «Είσαι τρελός;» του λέει εκείνη. «Δεν με αναγνωρίζεις; Είμαι η Λίζμπετ Πάλμε και εκεί κείται ο σύζυγός μου, ο Ούλοφ». Με αυτόν τον τρόπο, λίγο πριν από τις 23.30, η Αστυνομία της Στοκχόλμης πληροφορείται ότι ο Ούλοφ Πάλμε, ο πρωθυπουργός της χώρας, έχει μόλις

δολοφονηθεί. Η υπόλοιπη Σουηδία θα το αγνοεί έως το πρωί, και όταν το μάθει θα αποβεί γεγονός κατακλυσμικό, απαρχή αμφισβήτησης της ταυτότητας της σκανδιναβικής κοινωνίας και τομή αντίστοιχη με αυτήν που προκάλεσε στις Ηνωμένες Πολιτείες η δολοφονία του Τζον Κένεντι. Εδώ και 33 χρόνια ο θάνατος του Πάλμε και η αποτυχία να συλληφθεί ο θύτης συνεχίζουν να φέρνουν τη Σουηδία αντιμέτωπη με έναν εαυτό της τον οποίο επιμένει να ξεχνά. Ο διχασμός, θα έλεγε κανείς, ξεκινά από την ίδια την προσωπικότητα του Ούλοφ Πάλμε. Γεννημένος το 1927, μέλος αριστοκρατικής οικογένειας συντηρητικών λουθηρανών, στράφηκε νωρίς στην πολιτική – και μάλιστα στη Σοσιαλδημοκρατία. Από το 1953 ήταν κοινοβουλευτικός γραμματέας του Τάγκε Ερλάντερ, του σοσιαλδημοκράτη πρωθυπουργού που θα κυβερνούσε τη Σουηδία ανελλιπώς από το 1946 έως το 1969. Τον διαδέχθηκε στην πρωθυπουργία το 1969 έχοντας εξελιχθεί σε χαρισματικό ηγέτη, κήρυκα μιας εύρωστης αριστερής σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής που παρά την εκτίμηση που εξέφραζε ιδιωματικά προς την Αμερική δεν δίσταζε δημόσια να στηλιτεύει αρνητικές πλευρές της, όπως τον υφέρποντα ρατσισμό ή τον πόλεμο στο Βιετνάμ. Στην εσωτερική πολιτική ήταν ο χαρακτηριστικότερος ίσως εκπρόσωπος της αντίληψης της Σουηδίας ως ευημερούσας κοινωνίας που είχε υπερβεί τα ταξικά χάσματα, εξαλείψει τη φτώχεια και οικοδομήσει ένα πρότυπο κράτος που βρισκόταν στην υπηρεσία του πολίτη σε όλη τη διάρκεια της ζωής του. Ταυτόχρονα, ωστόσο, όπως επισημαίνει ο Γιαν Μπόντε-

4

5

6

1. Ο κινηματογράφος «Grand» όπου βρισκόταν το ζεύγος Πάλμε πριν από τη δολοφονία.
2. Ο τόπος του εγκλήματος, στην οδό Σβεαβέγκεν.
3. Η σύζυγος, Λίζμπετ, και τα παιδιά, Μάρτεν, Ματίας και Γιόακιμ Πάλμε, όρθιοι τηρούν ενός λεπτού σιγή στο σουηδικό Κοινοβούλιο στις 10 Μαρτίου 1986.
4. Ο Ούλοφ Πάλμε σε συνέντευξη Τύπου στα Ηνωμένα Έθνη, στις 19 Μαΐου 1980.
5. Αναμνηστική πλάκα στο σημείο του φόνου.
6. Τα σκαλιά της Τουνελγκάταν, οδού διαφυγής του δράστη.
7. Πλήθος λουλουδιών, φόρος τιμής στη μνήμη του πρωθυπουργού.

7

ΛΕΥΚΗ ΘΑΥΣΣΕΙΑ

Ο έλληνας ορειβάτης Αντώνης Συκάρης, που έχει θέσει στόχο ζωής να κατακτήσει και τις 14 «οχτάρες» κορυφές του πλανήτη, μιλάει για τις θυσίες και τις ανταμοιβές της απόκοσμης εμπειρίας.

ΑΠΟ ΤΟΝ **ΑΛΚΗ ΓΑΛΛΑΛΑ**

Ιμαλάια, 27 Μαΐου. 6.620 μέτρα υψόμετρο. Camp 2, στον δρόμο για την κορυφή Μακαλού των 8.481 μέτρων. «Πέρασα την πιο δύσκολη νύχτα της ζωής μου. Ο ύπνος με έπαιρνε με δυσκολία και μόνον για λίγα λεπτά. Ηθελα να κοιμηθώ αλλά δεν μπορούσα, όχι μόνο γιατί σε αυτό το υψόμετρο δεν μπορείς να κοιμηθείς εύκολα. Αλλά γιατί ήξερα ότι όταν κάποιος πάσχει από πνευμονικό οίδημα μεγάλο υψομέτρου ο θάνατος μπορεί να έρθει ξαφνικά, εκεί μέσα στον ύπνο του. Δεν ήξερα αν είχα ξεμπερδέψει με το δικό μου πνευμονικό οίδημα. Και κάθε φορά που ξυπνούσα χαιρόμουν που ακόμη ήμουν ζωντανός. Στο μυαλό μου ερχόταν το “καθ’ ην ώραν δεν στοχάζεστε” από

το κατά Ματθαίον Ευαγγέλιο (24.44)». Ο 55χρονος Έλληνας ορειβάτης Αντώνης Συκάρης, ο οποίος έχει πατήσει ήδη σε τέσσερις από τις 14 κορυφές άνω των 8.000 μέτρων, σε προηγούμενη ζωή – για όποιον πιστεύει βέβαια σε αυτές τις δοξασίες – δεν θα πρέπει να ήταν κάτι άλλο από... παγοθραυστικό. Όχι μόνον στέκεται με σιγουριά όσο και αν ο πάγος τον περικυκλώνει, είτε πρόκειται για τις Αλπεις είτε για τα Ιμαλάια, αλλά έχει περάσει χωρίς κανέναν δισταγμό, ανεβαίνοντας ή κατεβαίνοντας, οκτώ φορές τον μεγάλο και εξαιρετικά επικίνδυνο «κινούμενο» παγετώνα Κούμπου. Που έχει μήκος περίπου 2,7 χιλιόμετρα και βρίσκεται κοντά στα 5.500-6.000 μέτρα υψόμετρο. Παρόμοιοι παγετώνες βρίσκονται στον δρόμο κάθε ορειβάτη, όταν αυ-

τός το έχει βάλει σκοπό να φθάσει σε κορυφές επάνω από 8.000 μέτρα. Είναι γεμάτοι με χάσματα μεγάλου βάθους που ανοίγουν ξαφνικά. Διότι από τη Φυσική είναι γνωστό πως η αύξηση της πίεσης μειώνει το σημείο τήξης. Έτσι και το αφάνταστα μεγάλο βάρος του παγετώνα δημιουργεί ένα πιο ρευστό υπόστρωμα που κάνει τον σκληρό πάγο στην επιφάνεια να μετακινείται αργά. Τότε οι τάσεις στο ανώτερο, ακόμη παγωμένο, στρώμα κάνουν τον πάγο να σχίζεται κυριολεκτικά και απότομα, δημιουργώντας τεράστιου βάθους χάσματα, τα γνωστά ως crevasses. Ο δρόμος σε αυτά τα ύψη είναι σπαρμένος με σκηνές, σκουπίδια, τελειωμένες φιάλες οξυγόνου αλλά και με πτώματα. Μόνο το 2019, από την αρχή του έως τον Μάιο, είχαν βεβαι-

ωθεί 25 θάνατοι στην περιοχή των Ιμαλαΐων. Οι περισσότεροι όχι αποκλειστικά στο Εβερεστ αλλά στον δρόμο για άλλες κορυφές. Όχι τόσο από πτώσεις αλλά από πνευμονικά οίδημα, εξάντληση και υποθερμία. Εξω από τη σκηνή του Αντώνη Συκάρη εκείνη τη νύχτα της 27ης Μαΐου, που βρισκόταν μεταξύ ζωής και θανάτου, υπήρχε και το πακεταρισμένο πτώμα ενός ινδού ορειβάτη. Στα κινητά των περισσότερων που παίρνουν τον κλασικό δρόμο προς την κορυφή του Λότσε (8.516 μέτρα) υπάρχει επίσης η φωτογραφία του ρώσου ορειβάτη, νεκρού εδώ και χρόνια, που μένει εκεί με τη βυσσινί στολή του πλέον μισοσκιωμένη, παγωμένη, με ξεθωριασμένα τα χαρακτηριστικά του από τον ήλιο και σε μουμιοποιημένη κατάσταση, γεμμέ-

«**Ο δρόμος σε αυτά τα ύψη είναι σπαρμένος με σκηνές, σκουπίδια, τελειωμένες φιάλες οξυγόνου αλλά και με πτώματα**»

νος στο πλάι, να θυμίζει σε όλους πως το βουνό αυτό δεν παίζει. Ένας από τους άγραφους νόμους σε τέτοια ύψη είναι πως αν κάποιος από την ομάδα δείξει ότι δεν μπορεί να συνεχίσει, είτε προς τα επάνω είτε προς τα κάτω, όντας πάνω από τα 6.500 μέτρα, όπου δεν φθάνει το ελικόπτερο, τότε οι άλλοι, χωρίς πολλές αμφιβολίες, απλά(;) τον εγκαταλείπουν εκεί, ακόμη και αν είναι ζωντανός! Έχει επικρατήσει η άποψη πως δεν πρέπει να διακινδυνεύσουν και άλλοι τη ζωή τους για μια μάλλον ήδη χαμένη ζωή. Έτσι η ερώτηση προς τον Αντώνη Συκάρη, όταν μίλησε στο BHMAGAZINO, αμέσως μετά την επιστροφή του από το Νεπάλ, όπου έφθασε στην κορυφή Λότσε στις 14 Μαΐου του 2019, δεν ήταν και τόσο απροσδόκητη: «Αφού γνωρίζετε

όλους αυτούς τους κινδύνους και ταυτόχρονα δηλώνετε τόσο συνδεδεμένος με την οικογένειά σας, σύζυγο και δύο παιδιά, ένα αγόρι, ένα κορίτσι, γιατί τους υποβάλλετε σε αυτό το μαρτύριο, ήδη από το 2017, να σας αποχαιρετούν στο αεροδρόμιο της Αθήνας χωρίς να ξέρονται κάθε φορά αν θα σας δουν ξανά;».

«Οι δικοί μου πιστεύουν ότι αν με αφήνουν να κάνω αυτό που θέλω, να μην εγκαταλείψω το όνειρό μου να πατήσω και στις 14 «οχτάρες κορυφές», αυτές δηλαδή που είναι πάνω από 8.000 μέτρα, τότε θα είμαι ευτυχισμένος. Αφήσα τις συνηθισμένες ασχολίες γιατί ήθελα να ζω μια ζωή με νόημα. Υπάρχουν και θετικά σε αυτή την προσπάθειά μου. Δεν μπορείς να μεγιστοποιείς το αρνητικό και να αφήνεις έξω το θετικό. Αλλωστε η χαρά

τους στην επιστροφή μου είναι μεγάλη. Και φορά με τη φορά κερδίζουν σε αυτοπεποίθηση και εκείνοι». Δεν υπάρχει φορά που να αναφερθεί στην οικογένειά του και να μην καταλάβεις ότι προτού καν τελειώσει τη φράση του ένας κόμπος έχει προλάβει να ανέβει στον λαιμό του.

«Πάμε πίσω»

Όσο προχωρεί ένας ορειβάτης, που χρειάζεται τουλάχιστον έναν μήνα για να εγκλιματιστεί και το σώμα του να αρχίσει να παράγει περισσότερα ερυθρά αιμοσφαίρια, ανεβαίνει μερικές εκατοντάδες μέτρα και πάλι κατεβαίνει λίγο όταν είναι ώρα να αναπαυθεί. Δεν αποφεύγει όμως κάποιες σωματικές αντιδράσεις. Κυρίως από την έλλειψη αρκετού οξυγόνου, οπότε ο εγκέφαλος επιμένει: «Πάμε πίσω», ακριβώς

όπως όταν βρεθεί το κεφάλι μας κάτω από την επιφάνεια του νερού. Αγωνιώδη μηνύματα του επιβάλλουν να βγει πάλι στον αέρα. Πρόκειται για μια παρατεταμένη και ηθελημένη ταλαιπωρία; Εδώ εμφανίζεται μια άλλη άποψη. Ο Αντώνης Συκάρης ισχυρίζεται ότι «Ναι, είναι μεγάλη ταλαιπωρία για το σώμα και γι' αυτό ίσως δεν συναντάς αποφασιστικότητα για κάτι τέτοιο από πολλούς. Είναι αλήθεια ότι χρειάζεται να διαθέτεις πολύ ισχυρό «θέλω» για να αφήσεις τα πάντα. Αντί για μια βολική ζωή, να τρως ανούσιο φαγητό για περισσότερο από μήνα. Για να κοιμηθείς να χρειάζεσαι ακόμη και φιάλη οξυγόνου. Να σε θερίζει ο βήχας, να μένεις καθηλωμένος από την κακοκαιρία μέσα σε μια μικρή σκηνή για ημέρες, να ουρείς σε ένα μπουκάλι, να

πλένεσαι σπάνια ή και καθόλου επί εβδομάδες, να είσαι οι -30 βαθμοί Κελσίου «καλός καιρός», να κινδυνεύεις κάθε δευτερόλεπτο από κρυοπαγήματα – ακόμη και τρώγοντας ένα σάντουιτς – αν έβγαλες τα γάντια. Από την άλλη, στην ορειβάσσία δεν έχεις ανταγωνισμό, ούτε αντίπαλο (άλλον εκτός από το βουνό). Η ανθρώπινη αλληλεγγύη αναπτύσσεται χάρη στην παρακινδυνευμένη σύνδεση με ένα μόνο σχοινί με τον δεύτερο και μοναδικό που έχεις κοντά σου, τον σχοινοσύντροφό σου. Αυτό βέβαια έχει ένα μεγαλείο και πρέπει να παράγει αλτρουισμό και σχέση αγάπης. Ενα νούμερο να αρκεί για να καταλάβει ο ένας τι θέλει ο άλλος, ενώ αντίθετα οι δύσκολες συνθήκες πολλές φορές βγάζουν στην επιφάνεια έναν χαρακτήρα του άλλου πρωτόγονο. Χρει-

άζεται υπομονή, ηρεμία και να μην υπάρχουν κρίσεις και γωνίες στις σχέσεις».

Τα 800 καθοριστικά μέτρα

Από τον καιρό του Μάλορι και του Ιρβάν το 1924, χρησιμοποιήθηκαν φιάλες οξυγόνου για να βοηθηθούν οι ορειβάτες κυρίως όταν περνούν τη «ζώνη του θανάτου», που είναι τα 8.000 μέτρα. Το πάτημα στην κορυφή είναι μια δύσκολη και πολύ εφήμερη «κατάκτηση». Επάνω από τα 8.000 μέτρα η περιεκτικότητα του αέρα σε οξυγόνο έχει πέσει πλέον μόνον στο 20% της ποσότητας που χρειάζεται φυσιολογικά ο άνθρωπος. Εκεί, κάνεις δύο με τρία βήματα και σταματάς για να πάρεις πιο βαθιά ανάσα, ο λαιμός έχει ξεραθεί από την έλλειψη υγρασίας στην ατμόσφαιρα, δεν πεινάς και δεν θέλεις να πάρεις τρο-

● **Επιτέλους πιάσαμε... κορυφή. Λότσε, η τέταρτη στη σειρά στην πορεία του Αντώνη Συκάρη για τις 14 κορυφές πάνω από 8.000 μέτρα. Αριστερά: Όταν φθάσεις στην κορυφή Λότσε, μέσα από τη μάσκα σου έχεις και μία μοναδική θέα της κορυφής του Εβερεστ, ακριβώς απέναντι.**

ΓΙΑ ΒΟΥΤΙΕΣ ΣΤΗ ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ!

Η «Ριβιέρα της Ηπείρου» κρύβει πολλούς μικρούς γαλαζοπράσινους θησαυρούς, από την Μπέλα Βράκα μέχρι το Καραβοστάσι.

Η καταπράσινη φύση δανείζει λίγο από το χρώμα της στα κρυστάλλινα νερά της παραλίας Μπέλα Βράκα, και το αποτέλεσμα είναι μαγευτικό!

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

Καιρός να δώσουμε μια απάντηση στο καυτό ερώτημα «βουνό ή θάλασσα;» που έχει κατά καιρούς απασχολήσει αρκετούς παραθεριστές. Και τα δύο, γιατί όχι; Πάμε λοιπόν προς Βορρά, για την ακρίβεια προς Ηπειρο μεριά. Νομός ακριτικός και στο μεγαλύτερο μέρος του ορεινός, η Θεσπρωτία διαθέτει μερικές από τις ομορφότερες παραλίες της Ελλάδας, από το διάσημο Καραβοστάσι έως την «εξωτική» Μπέλα Βράκα. Θέλετε βότσαλο ή άμμο; Νερά βαθιά ή ρηχά; Κατάσταση οργανωμένη ή bohemian; Εύκολη πρόσβαση με το αυτοκίνητο; Προτιμάτε να φθάσετε έως εκεί διά θαλάσσης, με κάποιο σκάφος, καϊκι ή βάρκα; Μήπως επιμένετε μέσα στον... λάλαιο να περπατάτε σε μονοπάτια και να ανεβοκατεβαίνετε πλαγιές και βουναλάκια παίζοντας τους μικρούς (ή μεγάλους, η ηλικία δεν έχει καμία σημασία) εξερευνητές και ανακαλύπτοντας κρυμμένες παραλίες που δεν γνωρίζουν οι πολλοί; Όλα τα έχει η περιοχή! Πάμε μια βόλτα στην καταπράσινη ακτογραμμή της ξεκινώντας από πάνω, από την Ηγουμενίτσα, και καταλήγοντας στην Πέρδικα, διανύοντας μια διαδρομή 45-50 χλμ. γεμάτη απολαυστικές (και δροσιστικές) στάσεις.

Δρέπανο

Είναι η πιο κοντινή στην Ηγουμενίτσα παραλία και εκτείνεται σε περίπου τέσσερα χιλιόμετρα. Εδώ έχει χώρο για όλους! Κατά μήκος της θα βρείτε εστιατόρια, ταβέρνες, καφετέριες, ακόμη και κάμπινγκ. Σε μερικά σημεία είναι οργανωμένη με ξαπλώστρες και ομπρέλες, αλλού όχι. Είναι αμμώδης, αρκετά ρηχή, με πολύ καθαρά νερά.

Πλαταριά

Ενα όμορφο παραθαλάσσιο χωριό που μοιάζει να ανοίγει την αγκαλιά του στο Ιόνιο Πέλαγος. Με τις παραλίες του, με τη μαρίνα του για όσους έχουν σκάφος, με τις ψαροταβέρνες του και τις ψησταριές του. Η Ηγουμενίτσα απέχει 18 λεπτά με το αυτοκίνητο και τα Σύβοτα 14. Πολύ κοντά στην Πλαταριά θα βρείτε την παραλία του Κόκκινου Βράχου, η οποία πήρε το όνομά της από τα πετρώματα που την περιβάλλουν. Έχει μπαράκι, ενώ παραδίπλα λειτουργεί και ταβέρνα. Λίγο πιο βόρεια βρίσκεται και η Γάτα, για εκείνους που προτιμούν